Intencje Mszalne 10 - 16 czerwca 2013 r.

Poniedziałek 10 czerwca	***7.00***	+ Ludwik
	18.00	++ Maria, Antoni, Katarzyna i Mikołaj
Wtorek 11 czerwca	***7.00***	++ Tadeusz Kurpaska, żona Bożena
	18.00	+ Rainchold Karochyński
Środa 12 czerwca	***7.00***	+ Stanisław w 8 r. śm.
	18.00	+ Franciszek Sikora w 14 r. śm. i zmarli z Rodziny
Czwartek 13 czerwca	***7.00***	Dziękczynna w 80 urodziny Stanisława Pacury z prośbą o błogosławieństwo Boże na dalsze lata życia
	18.00	++ Alicja i Antoni Solawa (imieninowa)
Piątek 14 czerwca	***7.00***	+ Helena Rajda (od rodziców i dzieci pierwszokomunijnych)
	18.00	++ Zofia i Andrzej Fabrycy
Sobota 15 czerwca	***7.00***	+ Tadeusz Machlowski (od sąsiadów z ul. Godlewskiego i os. Za Stacją Kolejową)
	18.00	Dziękczynna w 2 urodziny Grzegorza i 4 urodziny Błażeja z prośbą o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej
XI Niedziela Zwykła 16 czerwca	***7.30***	Dziękczynna w 17 urodziny Pawła z prośbą o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej Nieustającej Pomocy
	9.00	Dziękczynna w 10 urodziny Bartosza i 5 urodziny Oli z prośba o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej Nieustającej Pomocy
	10.30	+ Marian Zabierowski w 25 r. śm.
	12.00	+ Halina Pukas, Maria i Karol Pirowscy
	18.00	Dziękczynna w 10 rocznicę ślubu Magdaleny i Tomasza z prośbą o Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla całej Rodziny

Parafia Rzymskokatolicka *Matki Bożej Nieustającej Pomocy*
w Krakowie Mydlnikach,
30 - 198 Kraków, ul. Hemara 1, tel. /12/ 626 04 53,
e-mail: mydlniki@diecezja.pl, www.mydlniki.diecezja.pl.,
Msze Św. w niedzielę: 7.30, 9.00, 10.30 (dla dzieci), 12.00, 18.00,
Msze Św. w dni powszednie: 7.00, 18.00
Kancelaria: codziennie po Mszy Św. z wyjątkiem niedziel.
Numer Konta Bankowego naszej Parafii: 15-1050-1445-1000-0023-0823-2921

MAGNIFICAT

Pismo Parafii M.B. Nieustającej Pomocy w Krakowie - Mydlnikach * nr 17 (288) * 09.06.2013 r.

X NIEDZIELA ZWYKŁA

CZYTANIE PIERWSZE
z 1 Księgi Królewskiej

Po tych wydarzeniach zachorował syn tej kobiety, będącej głową rodziny. Niebawem jego choroba tak bardzo się wzmogła, że przestał oddychać. Wówczas powiedziała ona Eliaszowi: Czego ty, mężu Boży, chcesz ode mnie? Czy po to przyszedłeś do mnie, aby mi przypomnieć moją winę i przyprawić o śmierć mego syna? Na to Eliasz jej odpowiedział: Daj mi twego syna! Następnie, wziąwszy go z jej łona, zaniósł go do górnej izby, gdzie sam mieszkał, i położył go na swoim łóżku. Potem wzywając Pana, rzekł: O Panie, Boże mój! Czy nawet na wdowę, u której zamieszkałem, sprowadzasz nieszczęście, dopuszczając śmierć jej syna? Później trzykrotnie rozciągnął się nad dzieckiem i znów wzywając Pana rzekł: O Panie, Boże mój! Błagam cię, niech dusza tego dziecka wróci do niego! Pan zaś wysłuchał wołania Eliasza, gdyż dusza dziecka powróciła do niego, a ono ożyło. Wówczas Eliasz wziął dziecko i zniósł z górnej izby tego domu, i zaraz oddał je matce. Następnie Eliasz rzekł: Patrz, syn twój żyje! A wtedy ta kobieta powiedziała do Eliasza: Teraz już wiem, że naprawdę jesteś mężem Bożym i słowo Pańskie w twoich ustach jest prawdą.

(1 Krl 17,17-24)

CZYTANIE DRUGIE
z Listu do Galatów

Oświadczam więc wam, bracia, że głoszona przeze mnie Ewangelią nie jest wymysłem ludzkim. Nie otrzymałem jej bowiem ani nie nauczyłem się od jakiegoś człowieka, lecz objawił mi ją Jezus Chrystus. Słyszeliście przecież o moim postępowaniu ongiś, gdy jeszcze wyznawałem judaizm, jak z niezwykłą gorliwością zwalczałem Kościół Boży i usiłowałem go zniszczyć, jak w żarliwości o judaizm przewyższałem wielu moich rówieśników z mego narodu, jak byłem szczególnie wielkim zapaleńcem w zachowywaniu tradycji moich przodków. Gdy jednak spodobało się Temu, który wybrał mnie jeszcze w łonie matki mojej i powołał łaską swoją, aby objawić Syna swego we mnie, bym Ewangelię o Nim głosił poganom, natychmiast, nie radząc się ciała i krwi ani nie udając się do Jerozolimy, do tych, którzy apostołami stali się pierwej niż ja, skierowałem się do Arabii, a później znowu wróciłem do Damaszku. Następnie, trzy lata później, udałem się do Jerozolimy dla zapoznania się z Kefasem, zatrzymując się u niego /tylko/ piętnaście dni. Spośród zaś innych, którzy należą do grona Apostołów, widziałem jedynie Jakuba, brata Pańskiego.

(Ga 1,11-19)

EWANGELIA
wg św. Łukasza

Jezus udał się do pewnego miasta, zwanego Nain; a szli z Nim Jego uczniowie i tłum wielki. Gdy zbliżył się do bramy miejskiej, właśnie wynoszono umarłego - jedynego syna matki, a ta była wdową. Towarzyszył jej spory tłum z miasta. Na jej widok Pan użalił się nad nią i rzekł do niej: Nie płacz! Potem przystąpił, dotknął się mar - a ci, którzy je nieśli, stanęli - i rzekł: Młodzieńcze, tobie mówię wstań! Zmarły usiadł i zaczął mówić; i oddał go jego matce. A wszystkich ogarnął strach; wielbili Boga i mówili: Wielki prorok powstał wśród nas, i Bóg łaskawie nawiedził lud swój. I rozeszła się ta wieść o Nim po całej Judei i po całej okolicznej krainie.

(Łk 7,11-17)

Kult Serca Jezusa w nauczaniu Jana Pawła II

Nauczanie Jana Pawła II podejmuje i rozwija myśl Kościoła o kulcie Serca Jezusa „Tajemnica Chrystusowego Serca przemawiała do mnie od młodych lat" – wyznał Ojciec św. po wyborze na stolicę św. Piotra. Potwierdzeniem tych słów jest także list, jaki ksiądz arcybiskup Karol Wojtyła napisał w liście do wiernych w okresie Milenium Polski: Chrześcijaństwo jest religią miłości, nic więc dziwnego, że bierze początek w Sercu ... Nabożeństwo do Serca Pana Jezusa pozwala nam nawiązywać szczególną łączność z osobą Boskiego Mistrza w tym, co w niej jest tak wspaniale ludzkie. Nabożeństwo to posiada wpływ wybitnie uszlachetniający na poszczególne dusze. I dlatego tak bardzo rozpowszechniła się praktyka poświęcenia Najświętszemu Sercu – poświęcenia osobistego, poświęcenia rodzin, a także całych społeczności: parafii, diecezji, narodów. W ten sposób Serce Jezusa nieustannie pracuje nad sercami naszymi ...

W okresie pontyfikatu Jan Paweł II wiele razy mówił o czci Serca Pana Jezusa w Kościele. Stawiając pośrodku swego nauczania Osobę i dzieło Chrystusa, dociera również do najgłębszej tajemnicy Jego miłości, odsłoniętej na krzyżu włócznią żołnierza.

W historii zbawienia świata Serce Jezusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego – żywy symbol miłości Trójcy Przenajświętszej – zajmuje miejsce centralne. Objawia nie tylko prawdziwe oblicze Boga, ale także najwyższe powołanie człowieka.

Rolę i znaczenie kultu w życiu Kościoła, ukazał Papież przede wszystkim w encyklikach Redemptor hominis i Dives in miserocordia. W encyklice o Bożym miłosierdziu Ojciec św. pisze: W sposób szczególny zdaje się Kościół wyznawać miłosierdzie Boże i oddawać mu cześć, zwracając się do Chrystusowego Serca; właśnie zbliżenie się do Chrystusa w tajemnicy Jego Serca, pozwala nam zatrzymać się niejako w tym centralnym, a zarazem po ludzku najbardziej dostępnym punkcie objawienia miłosiernej miłości Ojca, które stanowiło centralną treść mesjańskiego posłuszeństwa Syna Człowieczego.

W latach 1985-1986 Ojciec św. wygłaszał w ciągu niedziel letnich, przed południową modlitwą Anioł Pański, krótkie przemówienia na temat wezwań z Litanii do Serca Pana Jezusa. Refleksje te, wraz z innymi wypowiedziami Papieża, wprowadzają nas w teologię i praktykę kultu.

Dyskretniej niż Pius XII w encyklice Haurietis aquas , ale podobnymi słowami, Jan Paweł II pragnie zbliżyć ludzi do Odkupiciela, do Jego „cichego i pokornego" Serca, do nieprzebranych źródeł Bożego miłosierdzia, by dokonać prawdziwej odnowy Kościoła.

Wytrwała praktyka kultu – według Papieża – prowadzi do kontemplacji i naśladowania życia Jezusa, do nawrócenia i rozbudzenia wrażliwości sumienia, do pogłębienia wiary i gorliwości apostolskiej, do wypełnienia największego przykazania.

Duchowość zwrócona ku Bożemu Sercu musi być mocno zakorzeniona w realiach życia. Czciciele odwiecznej miłości mają przede wszystkim rozpoznawać Chrystusa w ludziach i ofiarnie mu służyć, budując na ziemi cywilizację miłości.

W dniu inauguracji pontyfikatu Jan Paweł II wołał: Otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi. Wiemy, że te słowa oznaczają również: Otwórzcie szeroko ręce, by dać naprawdę wszystko, co tylko możecie, potrzebującym braciom.

Ośrodkiem pasterskiego nauczania Ojca św. jest przecież także człowiek, zwłaszcza człowiek biedny, cierpiący, poniżony, pozbawiony własnej godności i podstawowych praw, człowiek doświadczający dziś wewnętrznego rozdarcia, zagubienia, samotności, bezsensu życia, człowiek, któremu trzeba okazać samarytańską pomoc.

Zgodnie z tradycją Kościoła, kult Serca Jezusa – w nauczaniu Jana Pawła II – powinien ogniskować się wokół Eucharystii, w której najpełniej odpowiadamy Bogu na Jego miłość poprzez uczestnictwo w liturgicznej ofierze i przez kontynuację ducha ofiary w codziennym życiu – w służbie braciom.

Kim był św. Barnaba?

Barnaba urodził się na Cyprze w żydowskiej rodzinie z pokolenia Lewiego. Jego właściwe imię brzmiało Józef, ale Apostołowie dali mu przydomek Barnaba. Według Klemensa Aleksandryjskiego i Euzebiusza miał on należeć do 72 uczniów Pana Jezusa. Był krewnym św. Marka Ewangelisty, dlatego św. Paweł nazywa go kuzynem Ewangelisty (Kol 4, 10). Św. Barnaba zapewne razem ze św. Pawłem przybył do Jerozolimy, aby u stóp Gamaliela, znanego rabina - uczonego żydowskiego, pogłębić swoją wiedzę w zakresie religii mojżeszowej. Dzieje Apostolskie tymi słowy wprowadzają nas w okoliczności początków jego działalności. "Tak, Józef, nazwany przez Apostołów Barnabas, to znaczy Syn Pocieszenia, lewita rodem z Cypru, sprzedał ziemię, którą posiadał, a pieniądze przyniósł i złożył u stóp Apostołów" (Dz 4, 36-37).O powadze, jakiej zażywał wśród Apostołów, świadczy to, że św. Paweł po swoim nawróceniu udał się najpierw do Barnaby, by pośredniczył pomiędzy nim a Apostołami (Dz 9, 26-30). Wraz ze św. Pawłem Barnaba udał się do Antiochii, gdzie pozyskali wielką liczbę wiernych dla Chrystusa.

Był człowiekiem dobrym, pełnym Ducha Świętego i wiary (Dz 11, 24). Św. Barnaba zabrał ze sobą św. Marka i jako towarzysz św. Pawła udał się z nimi w pierwszą podróż misyjną na Cypr, a stamtąd do Azji Mniejszej (Dz 13, 1-14. 27). Barnaba zamierzał wraz ze Pawłem udać się w drugą podróż misyjną. Doszło jednak do konfliktu, gdyż Paweł stanowczo sprzeciwił się, by w tej podróży brał udział również Marek, który w czasie pierwszej samowolnie ich opuścił. Barnaba w tej sytuacji wycofał się i powrócił z Markiem na Cypr, gdzie kontynuowali dalej swoją pracę apostolską (Dz 15, 39). Odtąd giną wszelkie informacje o Barnabie. Według podania miał on pozostać na Cyprze jako pierwszy biskup i pasterz tej wyspy. Miał także działać w Rzymie, Aleksandrii, Mediolanie. Około 60 r. na Cyprze, w mieście Salaminie, poniósł wedle tego przekazu śmierć męczeńską przez ukamienowanie. Jak mówi podanie, za cesarza Zenona w roku 488 odnaleziono relikwie św. Barnaby. Miał on na piersiach Ewangelię św. Mateusza, którą sam własnoręcznie dla swojego użytku przepisał. Jak wielką popularnością cieszył się w pierwotnym chrześcijaństwie św. Barnaba, świadczą liczne apokryfy: Dzieje Barnaby, Ewangelia Barnaby oraz List Barnaby.

OGŁOSZENIA PARAFIALNE:

Dziś nabożeństwo czerwcowe o godz. 17.30, a w pozostałe dni po Mszy św. wieczornej. W tym tygodniu: w poniedziałek wspomnienie św. Bogumiła, we wtorek wspomnienie św. Barnaby, Apostoła, w czwartek wspomnienie św. Antoniego, w piątek wspomnienie bł. Michała Kozala, w sobotę wspomnienie bł. Jolanty. W przyszłą niedzielę nasza parafia będzie obchodziła Uroczystość Poświęcenia Kościoła (17.06.2001r.).

Spotkanie biblijne z ks. prof. Romanem Bogaczem we wtorek po wieczornej Mszy św.

W czwartek spotkanie kandydatów przygotowujących się do sakramentu bierzmowania z klasy I gimnazjum. Spotkanie rozpoczyna się Mszą św. o godz. 18.00.

Bóg zapłać panom: Robertowi i Tomaszowi Góreckim za prace porządkowe wokół kościoła.

Bóg zapłać za sprzątanie i udekorowanie kościoła rej. Cmentarza, a do sprzątania w sobotę od godz. 9.00 zapraszamy rej. Rząski. Bóg zapłać za ofiary na potrzeby kościoła rej. ul. Brzezińskiego i Cmentarza, a za ofiary na witraże Róży św. Łucji oraz pozostałym ofiarodawcom.